

Arrest

nr. 89 626 van 12 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 27 juli 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine. U werd geboren op 5 november 1984 in Novo-Pokrovka (Kirgizië). Op 6 september 2010 huwde u officieel met R. A. {...} (O.V. xxxxxxxx), met wie u in België verblijft.

In 2010 ging u naar de vertoning van de film '10 conditions of love' kijken, die genomineerd was voor het filmfestival van de mensenrechten, en in het kader hiervan vertoond werd in het Historisch Museum in Bishkek. De film is een documentaire over Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC) die uit China is gevlucht, en de problematiek van de Oeigoerse gemeenschap

in China. Tijdens de voorstelling van de film vielen leden van de Kirgizische veiligheidsdienst (SNB) binnen en zetten de vertoning ervan stop. Omdat u uw verontwaardiging uitte werd u, alsook enkele andere toeschouwers, door de leden van de SNB aangehouden en meegenomen. U werd vervolgens enkele uren ondervraagd door een rechercheur van de SNB. Ze waren verbaasd over het feit dat u zo verontwaardigd was, en ze raadden u aan zich niet meer over de problematiek van de Oeigoerse gemeenschap in China te buigen. Hierna werd u weer vrijgelaten en keerde u naar huis.

Uw vriend Garek belde u later op met de mededeling dat hij over de DVD van de desbetreffende film beschikte. Op 1 oktober 2010 ging u samen met uw vriend Garek, uw ouders en uw vrouw, de DVD bekijken bij uw oom. Tijdens het spelen van de film vielen leden van de SNB binnen bij uw oom. Ze namen u en uw vriend Garek mee. Jullie werden in verschillende cellen opgesloten. U sprak er dezelfde rechercheur die u bij uw eerste aanhouding had ondervraagd. Ze merkten op wie uw vader, die actief opkwam voor de belangen van Oeigoerse gemeenschap en bevriend was met de omgebrachte ex-voorzitter van de Oeigoerse vereniging 'Ittipak', was. Ze maanden u aan niet meer op te komen voor de problemen van de Oeigoerse gemeenschap in China. U werd tevens ernstig fysiek mishandeld en ze wilden dat u valse bekentenissen zou afleggen over een betrokkenheid bij de gebeurtenissen in Osj in juni 2010. Nadat u met behulp van uw oom de cipiers wist om te kopen toen de rechercheur afwezig was, kon u na drie dagen ontsnappen. Uw oom bracht u naar huis, waar u vervolgens met een ambulance naar het ziekenhuis werd afgevoerd. Daar werd u tien dagen opgenomen. Na uw ontslag uit het ziekenhuis dook u onder in het buitenverblijf van uw vriend Umrat, die u hielp uw reis uit het land te regelen. Uw vrouw verbleef inmiddels bij haar ouders.

Op 31 oktober of 1 november 2010 reisden u en uw vrouw met een personenwagen met twee chauffeurs naar Moskou, waar jullie overstapten in een andere wagen die jullie over de Litouwse grens bracht. Vanuit Litouwen reisden jullie vervolgens met een derde wagen door tot in België, waar jullie aankwamen op 10 november 2010 en diezelfde dag een asielaanvraag indienden. Na uw vertrek uit uw herkomstland werd uw familie nog een tijdje in de gaten gehouden door de rechercheur van de SNB ordediensten en zijn medewerkers. Ook uw neef met wie u samen een boetiek uitbaatte werd enkele keren door hen benaderd omdat zij op zoek waren naar u.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de Kirgizische identiteitskaarten en geboorteaktes van u en uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de opleidingsattesten van u en uw vrouw, een attest dd. 29 september 2010 van uw lidmaatschap bij 'Ittipak', een Kirgizisch krantenartikel dd. 29 september 2010 over de interventie van de SNB tijdens het filmfestival, een medisch attest dd. 29 oktober 2010 van uw ziekenhuisopname, een folder van 'L'association des Ouighours de Belgique' over de Oeigoerse gemeenschap in China, een affiche van een conferentie van Oeigoerse verenigingen over de Chinese stad 'Kashgar', en een USB-chip met één of twee foto's van u samen met Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC).

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen hebt met leden van de Kirgizische veiligheidsdienst (SNB), omwille van het bekijken van de film '10 conditions of love', een documentaire over Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC) die uit China is gevlucht, en de problematiek van de Oeigoerse gemeenschap in China.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo herinnerde u zich tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet wanneer de vertoning van de genomineerde film '10 conditions of love' in het kader van het filmfestival van de mensenrechten door een interventie van de SNB werd stopgezet, waarop u door hen een eerste keer werd aangehouden, hoewel u zelf nog een krantenartikel over deze interventie neerlegde. Afgezien van het feit dat u zich de datum van deze filmvertoning en meteen ook uw eerste aanhouding door de SNB tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wel nog precies voor de geest kon halen, is het merkwaardig dat u zich deze datum tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal zelfs niet bij benadering kon herinneren, zeker gezien er slechts één week tussen uw eerste en uw tweede aanhouding zou zijn verstreken (cf. krantenartikel waaruit blijkt dat de vertoning van bovengenoemde film plaatsvond op 24 september 2010). U wist evenmin wie de andere toeschouwers waren die toen net als u door de SNB werden aangehouden, noch wat er met deze personen gebeurd was (CGVS, p. 15-16). Daarnaast had u geen idee wie de rechercheur van de SNB was, door wie u tijdens uw eerste en tweede aanhouding werd ondervraagd, en mishandeld, en die samen met zijn medewerkers na uw vlucht uit uw herkomstland naar u op zoek ging (CGVS, p. 12-13, 23). Voorts wist u niet wat er met uw vriend Garek, die op 1 oktober 2010 samen met u werd meegenomen door de SNB toen jullie de desbetreffende film bekeken bij uw oom, was gebeurd. U verklaarde dat u geen contact meer kon opnemen met uw vriend, en dat u van uw oom vernam dat zijn familie hun woonplaats had verlaten. U wist hoegenaamd niet of uw vriend nog steeds werd vastgehouden dan wel was

vrijgekomen, noch of hij nog in leven was, en u hebt hier verder niet meer naar geïnformeerd (CGVS, p. 12-13, 19-20, 22). U wist ook niet door wie het filmfestival van de mensenrechten, waarvoor de film '10 conditions of love' was genomineerd, georganiseerd werd, noch of de organisatie van dit festival problemen kende omwille van de vertoning van de desbetreffende film. Tevens wist u niet welke de andere genomineerde films waren. Ten slotte verklaarde u dat de film '10 conditions of love', na de interventie van de SNB op het filmfestival, later alsnog publiekelijk werd vertoond, doch wist u niet wanneer dit was (CGVS, p. 13, 14, 16). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw echtgenote zo weinig op de hoogte bleek te zijn van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland. Uw vrouw wist enkel dat u en uw vriend op 1 oktober 2010 werden meegenomen door onbekende mensen, waarna u drie dagen later door uw oom werd teruggebracht naar huis, en vervolgens tien dagen in het ziekenhuis werd opgenomen. Zij wist hoegenaamd niet waarom u werd meegenomen, door wie u werd meegenomen, noch waar u naartoe werd gebracht. Zij vermeldde bovendien enkel deze aanhouding en was niet op de hoogte van uw eerste aanhouding op de dag dat de vertoning van de betreffende film door leden van de SNB werd stopgezet (CGVS, vrouw, p. 5-7). U zou uw vrouw dan ook niet hebben ingelicht over uw eerste aanhouding, noch over de reden van uw tweede aanhouding, en bijgevolg de reden van uw vlucht (CGVS, p. 16; CGVS vrouw, p. 6). Uw vrouw wist verder niet precies waar de film '10 conditions of love' over gaat. Opmerkelijk in dit verband is bovendien dat u verklaarde aan uw vrouw te hebben verteld dat de vertoning van deze film werd gesaboteerd, doch uw vrouw hier niets over vermeldde (CGVS, p. 5-7). Dat uw vrouw niet meer op de hoogte was van uw problemen en de reden van uw vlucht, is in deze door u beschreven precarie situatie niet aannemelijk, temeer gezien een beslissing om met het hele gezin het land te verlaten, jegens hetwelk één gezinslid een ernstige vrees zou koesteren, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming en een heel nieuw leven op te bouwen in een vreemd land, een dergelijke ingrijpende beslissing betreft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u samen met uw vrouw met een personenwagen met twee chauffeurs naar Moskou reisde, waar jullie overstapten in een andere wagen die jullie over de Litouwse grens bracht. Vanuit Litouwen reisden jullie vervolgens met een derde wagen door tot in België (CGVS, p. 9-11). U vermoedde dat er voor uw reis naar België reisdocumenten, mogelijks een internationaal paspoort, werden aangemaakt. U wist echter niet welke persoonsgegevens in dit paspoort stonden, noch of het een visum bevatte en of het überhaupt getoond werd onderweg. U verklaarde geen documenten te hebben gezien, en benadrukte dat u slechts vermoedde dat er documenten voor de reis van u en uw vrouw werden geregeld. Uw reisbegeleiders hebben u immers niet ingelicht over eventuele documenten die gebruikt werden (CGVS, p. 7-8). Voorts verklaarde u met hen ook geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg van Kirgizië naar België iets mis zou lopen (CGVS, p. 10). Daarnaast wist uw vrouw hoegenaamd niet welke plaatsen jullie hebben gepasseerd onderweg van Kirgizië naar België, noch waar jullie in een ander voertuig zijn overgestapt (CGVS vrouw, p. 4 en 5). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Kirgizië, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u en uw vrouw zo weinig konden vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg, of dat jullie niet werden ingelicht over mogelijke reisdocumenten die voor jullie werden geregeld. Jullie zouden onderweg van Kirgizië naar België zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 7, 10; CGVS vrouw p. 4-5). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 5). U verklaarde zowaar zelf dat het onmogelijk is de Schengenzone te betreden, zonder geldige reisdocumenten (CGVS, p. 7-8). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie Kirgizische internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen

te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw internationale paspoorten. Zo verklaarde u op DVZ dat u niet wist waar uw internationaal paspoort is (DVZ, verklaring, vraag 21). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen, verklaarde u nooit een internationaal paspoort te hebben gehad. Toen u op uw eerdere verklaring op DVZ werd gewezen verklaarde u dat er voor uw vertrek uit uw herkomstland door uw reisbegeleider(s) een 'soort document', vermoedelijk een internationaal paspoort, werd opgemaakt. Later verklaarde u dan weer dat u een dergelijk document niet hebt gezien, en u zich louter op een vermoeden baseert (CGVS, p. 7-8). Deze uitleg overtuigt hoegenaamd niet, waardoor deze tegenstrijdige verklaring overeind blijft. Voorts verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u niet wist of uw vrouw al dan niet over een internationaal paspoort beschikte (CGVS, p. 8). Uw vrouw verklaarde opmerkelijk genoeg dat zij over een internationaal paspoort beschikte, dat zij dit net voor uw vertrek uit Kirgizië aan u heeft gegeven en dat het later werd afgenomen. Voor uw verklaring dat u niet wist of zij een internationaal paspoort had, kon uw vrouw geen uitleg geven (CGVS vrouw, p. 4). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag verder aangetast.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u verklaarde in Kirgizië lid te zijn geweest van de Oeigoerse vereniging 'Ittipak'. U legde hier tevens een attest ter bevestiging van voor. Uw verklaring en de inhoud van dit attest wordt niet betwist. U verklaarde evenwel geen problemen te hebben gekend omwille van uw lidmaatschap bij Ittipak (CGVS, p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt bovendien dat er de laatste jaren geen melding is van ernstige problemen voor personen die banden hebben met de organisatie Ittipak en dat deze organisatie zonder noemenswaardige problemen kan functioneren.

Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Kirgizische identiteitskaarten en geboorteaktes van u en uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de opleidingsattesten van u en uw vrouw, een Kirgizisch krantenartikel dd. 29 september 2010 over de interventie van de SNB tijdens het filmfestival, een medisch attest dd. 29 oktober 2010 van uw ziekenhuisopname, een folder van 'L'association des Ouighours de Belgique' over de Oeigoerse gemeenschap in China, een affiche van een conferentie van Oeigoerse verenigingen over de Chinese stad 'Kashgar', en een USB-chip met één of twee foto's van u samen met Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC)), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De Kirgizische identiteitskaarten en geboorteaktes van u en uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, en de opleidingsattesten van u en uw vrouw, bevatten louter informatie over de identiteit en de opleiding van u en uw vrouw en jullie huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De inhoud van het Kirgizisch krantenartikel dd. 29 september 2010 over de interventie van de SNB tijdens het filmfestival wordt evenmin betwist. In dit artikel wordt melding gemaakt van de stopzetting van de vertoning van de film '10 conditions of love' op 24 september 2010 door leden van de SNB, tijdens het filmfestival van de mensenrechten. Er wordt echter geen melding gemaakt van de problemen die betrekking hebben op uw persoon. Bijgevolg kan dit artikel niet als een bewijs worden beschouwd van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Ook de inhoud van de folder van 'L'association des Ouighours de Belgique' over de Oeigoerse gemeenschap in China, de affiche van een conferentie van Oeigoerse verenigingen over de Chinese stad 'Kashgar', alsook de foto's waarop u te zien bent in het bijzijn van Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC), wordt niet betwist. Deze stukken vormen echter evenmin een bewijs van de problemen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vlucht. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u verklaarde dat uw engagement in het verenigingsleven van de Oeigoerse gemeenschap in Europa geen rechtstreeks verband houdt met de door u ingeroepen terugkeervrees in het kader van uw asielaanvraag (CGVS, p. 24).

Wat betreft het medische attest dd. 29 oktober 2010 van uw ziekenhuisopname van 3 oktober 2010 tot 13 oktober 2010, waarin melding wordt gemaakt van letsels aan uw hoofd en borstkas, dient de

worden opgemerkt dat dit slechts een kopie is, waardoor de authenticiteit van dit attest niet kan worden nagegaan. Het is tevens opmerkelijk dat dit attest net voor uw vlucht uit uw herkomstland aan u werd uitgereikt, doch u het niet hebt meegenomen bij uw vertrek. U liet het immers na uw aankomst in België overbrengen door een vriend, nadat u werd gewezen op het belang van bewijsmateriaal in het kader van uw asielaanvraag (CGVS, p. 8-9). Hoe dan ook moet er worden opgemerkt dat dit medische attest geen sluitend bewijs is voor de precieze omstandigheden waarin u de in het attest vermelde verwondingen hebt opgelopen. Samen met de hierboven vermelde vaagheden en merkwaardigheden in acht genomen, kan dit medisch attest dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Daar uw echtgenote, R. A. {...} (O.V. xxxxxxxx), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3 en 5), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van Oeigoerse origine. U werd geboren op 25 augustus 1989 in Bishkek (Kirgizië). Op 6 september 2010 huwde u officieel met Z. B. {...} (O.V. xxxxxxxx), met wie u in België verblijft. U hebt uw land van herkomst verlaten, omwille van de problemen van uw man, Z. B. {...} (O.V. xxxxxxxx).

Op 1 oktober 2010 ging u samen met uw man, zijn familie en zijn vriend Garek, bij de oom van uw man naar de film, '10 conditions of love' kijken. Tijdens de voorstelling vielen onbekende mannen binnen en namen uw man en zijn vriend Garek mee. Drie dagen later werd uw man door zijn oom naar huis gebracht. Hij bleek erg geslagen en zijn kledij was doordrongen van urine en bloed. Hij werd vervolgens met een ambulance naar het ziekenhuis gevoerd, waar hij 10 dagen werd opgenomen. Op 4 oktober 2010 ging u bij uw ouders wonen. Op 30 oktober 2010 belde uw man u op en deelde u mee dat jullie het land zouden uitvluchten. Op 10 november 2010 dienden u en uw man een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de reden van uw vlucht uit uw land van herkomst, volledig verbonden is aan de problemen van uw man, Z. B. {...} (O.V. 6.721.017) (CGVS, p. 3 en 5). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, Z. B. {...} (O.V. xxxxxxxx), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw man, Z. B. {...} (O.V. xxxxxxxx), werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

"Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten, omdat u in Kirgizië problemen hebt met leden van de Kirgizische veiligheidsdienst (SNB), omwille van het bekijken van de film '10 conditions of love', een documentaire over Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC) die uit China is gevlucht, en de problematiek van de Oeigoerse gemeenschap in China.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral bleef u onaannemelijk vaag met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo herinnerde u zich tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet wanneer de vertoning van de genomineerde film '10 conditions of love' in het kader van het filmfestival van de mensenrechten door een interventie van de SNB werd stopgezet, waarop u door hen een eerste keer werd aangehouden, hoewel u zelf nog een krantenartikel over deze interventie neerlegde. Afgezien van het feit dat u zich de datum van deze filmvertoning en meteen ook uw eerste aanhouding door de SNB tijdens uw gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken wel nog precies voor de geest kon halen, is het merkwaardig dat u zich deze datum tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal zelfs niet bij benadering kon herinneren, zeker gezien er slechts één week tussen uw eerste en uw tweede aanhouding zou zijn verstreken (cf. krantenartikel waaruit blijkt dat de vertoning van bovengenoemde film plaatsvond op 24 september 2010). U wist evenmin wie de andere toeschouwers waren die toen net als u door de SNB werden aangehouden, noch wat er met deze personen gebeurd was (CGVS, p. 15-16). Daarnaast had u geen idee wie de rechercheur van de SNB was, door wie u tijdens uw eerste en tweede aanhouding werd ondervraagd, en mishandeld, en die samen met zijn medewerkers na uw vlucht uit uw herkomstland naar u op zoek ging (CGVS, p. 12-13, 23). Voorts wist u niet wat er met uw vriend Garek, die op 1 oktober 2010 samen met u werd meegenomen door de SNB

toen jullie de desbetreffende film bekeken bij uw oom, was gebeurd. U verklaarde dat u geen contact meer kon opnemen met uw vriend, en dat u van uw oom vernam dat zijn familie hun woonplaats had verlaten. U wist hoegenaamd niet of uw vriend nog steeds werd vastgehouden dan wel was vrijgekomen, noch of hij nog in leven was, en u hebt hier verder niet meer naar geïnformeerd (CGVS, p. 12-13, 19-20, 22). U wist ook niet door wie het filmfestival van de mensenrechten, waarvoor de film '10 conditions of love' was genomineerd, georganiseerd werd, noch of de organisatie van dit festival problemen kende omwille van de vertoning van de desbetreffende film. Tevens wist u niet welke de andere genomineerde films waren. Ten slotte verklaarde u dat de film '10 conditions of love', na de interventie van de SNB op het filmfestival, later alsnog publiekelijk werd vertoond, doch wist u niet wanneer dit was (CGVS, p. 13, 14, 16). Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u worden verwacht dat u hierover gedetailleerde informatie kon verschaffen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Daarnaast is het niet aannemelijk dat uw echtgenote zo weinig op de hoogte bleek te zijn van de reden van uw vlucht uit uw herkomstland. Uw vrouw wist enkel dat u en uw vriend op 1 oktober 2010 werden meegenomen door onbekende mensen, waarna u drie dagen later door uw oom werd teruggebracht naar huis, en vervolgens tien dagen in het ziekenhuis werd opgenomen. Zij wist hoegenaamd niet waarom u werd meegenomen, door wie u werd meegenomen, noch waar u naartoe werd gebracht. Zij vermeldde bovendien enkel deze aanhouding en was niet op de hoogte van uw eerste aanhouding op de dag dat de vertoning van de betreffende film door leden van de SNB werd stopgezet (CGVS, vrouw, p. 5-7). U zou uw vrouw dan ook niet hebben ingelicht over uw eerste aanhouding, noch over de reden van uw tweede aanhouding, en bijgevolg de reden van uw vlucht (CGVS, p. 16; CGVS vrouw, p. 6). Uw vrouw wist verder niet precies waar de film '10 conditions of love' over gaat. Opmerkelijk in dit verband is bovendien dat u verklaarde aan uw vrouw te hebben verteld dat de vertoning van deze film werd gesaboteerd, doch uw vrouw hier niets over vermeldde (CGVS, p. 5-7). Dat uw vrouw niet meer op de hoogte was van uw problemen en de reden van uw vlucht, is in deze door u beschreven precarie situatie niet aannemelijk, temeer gezien een beslissing om met het hele gezin het land te verlaten, jegens hetwelk één gezinslid een ernstige vrees zou koesteren, om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming en een heel nieuw leven op te bouwen in een vreemd land, een dergelijke ingrijpende beslissing betreft. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd.

Voorts kan er geen geloof gehecht worden aan uw reisweg van Kirgizië naar België. U verklaarde dat u samen met uw vrouw met een personenwagen met twee chauffeurs naar Moskou reisde, waar jullie overstapten in een andere wagen die jullie over de Litouwse grens bracht. Vanuit Litouwen reisden jullie vervolgens met een derde wagen door tot in België (CGVS, p. 9-11). U vermoedde dat er voor uw reis naar België reisdocumenten, mogelijks een internationaal paspoort, werden aangemaakt. U wist echter niet welke persoonsgegevens in dit paspoort stonden, noch of het een visum bevatte en of het überhaupt getoond werd onderweg. U verklaarde geen documenten te hebben gezien, en benadrukte dat u slechts vermoedde dat er documenten voor de reis van u en uw vrouw werden geregeld. Uw reisbegeleiders hebben u immers niet ingelicht over eventuele documenten die gebruikt werden (CGVS, p. 7-8). Voorts verklaarde u met hen ook geen afspraken te hebben gemaakt indien er onderweg van Kirgizië naar België iets mis zou lopen (CGVS, p. 10). Daarnaast wist uw vrouw hoegenaamd niet welke plaatsen jullie hebben gepasseerd onderweg van Kirgizië naar België, noch waar jullie in een ander voertuig zijn overgestapt (CGVS vrouw, p. 4 en 5). Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precarie onderneming is, gezien het persoonlijk belang dat jullie hadden bij het welslagen van uw vlucht uit Kirgizië, jegens hetwelke u verklaarde een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u en uw vrouw zo weinig konden vertellen over het traject en de organisatie van de reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het bovendien onwaarschijnlijk dat er geen concrete afspraken werden gemaakt over wat er zou moeten gebeuren in geval van controle onderweg, of dat jullie niet werden ingelicht over mogelijke reisdocumenten die voor jullie werden geregeld. Jullie zouden onderweg van Kirgizië naar België zelf niet in het bezit zijn geweest van een geldig reisdocument en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 7, 10; CGVS vrouw p. 4-5). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden, zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u en uw vrouw dat jullie zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zouden zijn binnengekomen (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 5). U verklaarde zowaar zelf dat het onmogelijk is de Schengenzone te betreden, zonder geldige reisdocumenten (CGVS, p. 7-8). Hierdoor ontstaat het vermoeden dat jullie

jullie Kirgizische internationale paspoorten bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor uw reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit uw land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt doordat u tegenstrijdige verklaringen aflegde aangaande uw internationale paspoorten. Zo verklaarde u op DVZ dat u niet wist waar uw internationaal paspoort is (DVZ, verklaring, vraag 21). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal daarentegen, verklaarde u nooit een internationaal paspoort te hebben gehad. Toen u op uw eerdere verklaring op DVZ werd gewezen verklaarde u dat er voor uw vertrek uit uw herkomstland door uw reisbegeleider(s) een 'soort document', vermoedelijk een internationaal paspoort, werd opgemaakt. Later verklaarde u dan weer dat u een dergelijk document niet hebt gezien, en u zich louter op een vermoeden baseert (CGVS, p. 7-8). Deze uitleg overtuigt hoegenaamd niet, waardoor deze tegenstrijdige verklaring overeind blijft. Voorts verklaarde u op het Commissariaat-generaal dat u niet wist of uw vrouw al dan niet over een internationaal paspoort beschikte (CGVS, p. 8). Uw vrouw verklaarde opmerkelijk genoeg dat zij over een internationaal paspoort beschikte, dat zij dit net voor uw vertrek uit Kirgizië aan u heeft gegeven en dat het later werd afgenomen. Voor uw verklaring dat u niet wist of zij een internationaal paspoort had, kon uw vrouw geen uitleg geven (CGVS vrouw, p. 4). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u verklaarde in Kirgizië lid te zijn geweest van de Oeigoerse vereniging 'Ittipak'. U legde hier tevens een attest ter bevestiging van voor. Uw verklaring en de inhoud van dit attest wordt niet betwist. U verklaarde evenwel geen problemen te hebben gekend omwille van uw lidmaatschap bij Ittipak (CGVS, p. 6). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt bovendien dat er de laatste jaren geen melding is van ernstige problemen voor personen die banden hebben met de organisatie Ittipak en dat deze organisatie zonder noemenswaardige problemen kan functioneren.

Bovendien blijkt uit diezelfde informatie dat er omwille van de strijd tegen Chinees-Oeigoerse militante organisaties weliswaar een negatieve beeldvorming is van Oeigoeren in Kirgizië die in bepaalde omstandigheden aanleiding kan geven tot discriminatie op het vlak van tewerkstelling en huisvesting. Maar dit heeft zich, hoewel er in juni 2010 door het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken tijdelijk een verhoogde spanning was waarbij tevens dreigementen door onbekenden werden geuit ten aanzien van Oeigoeren, niet vertaald in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van Oeigoeren. Er kan actueel bijgevolg niet gesteld worden dat Oeigoeren, louter omwille van hun etnische origine of toebehoren tot deze gemeenschap, een gegronde vrees dienen te koesteren om vervolgd te worden in Kirgizië.

Uit het voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De overige door u en uw vrouw in het kader van uw asielaanvraag voorgelegde documenten (de Kirgizische identiteitskaarten en geboorteaktes van u en uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, de opleidingsattesten van u en uw vrouw, een Kirgizisch krantenartikel dd. 29 september 2010 over de interventie van de SNB tijdens het filmfestival, een medisch attest dd. 29 oktober 2010 van uw ziekenhuisopname, een folder van 'L'association des Ouighours de Belgique' over de Oeigoerse gemeenschap in China, een affiche van een conferentie van Oeigoerse verenigingen over de Chinese stad 'Kashgar', en een USB-chip met één of twee foto's van u samen met Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC)), zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De Kirgizische identiteitskaarten en geboorteaktes van u en uw vrouw, uw rijbewijs, uw huwelijksakte, en de opleidingsattesten van u en uw vrouw, bevatten louter informatie over de identiteit en de opleiding van u en uw vrouw en jullie huwelijk, die niet betwist wordt, doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen. De inhoud van het Kirgizisch krantenartikel dd. 29 september 2010 over de interventie van de SNB tijdens het filmfestival wordt evenmin betwist. In dit artikel wordt melding gemaakt van de stopzetting van de vertoning van de film '10 conditions of love' op 24 september 2010 door leden van de SNB, tijdens het filmfestival van de mensenrechten. Er wordt echter geen melding gemaakt van de problemen die betrekking hebben op uw persoon. Bijgevolg kan dit artikel niet als een bewijs worden beschouwd van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Ook de inhoud van de folder van 'L'association des Ouighours de Belgique' over de Oeigoerse gemeenschap in China, de affiche van een conferentie van Oeigoerse verenigingen over de Chinese stad 'Kashgar', alsook de foto's waarop u te zien bent in het bijzijn van Rebiya Kadeer, de voorzitter van het 'World Uyghur Congress' (WUC), wordt niet betwist. Deze stukken vormen echter evenmin een bewijs van de problemen die de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vlucht. Volledigheidshalve zij opgemerkt dat u verklaarde dat uw engagement in het verenigingsleven van de Oeigoerse gemeenschap in Europa

geen rechtstreeks verband houdt met de door u ingeroepen terugkeervrees in het kader van uw asielaanvraag (CGVS, p. 24).

Wat betreft het medische attest dd. 29 oktober 2010 van uw ziekenhuisopname van 3 oktober 2010 tot 13 oktober 2010, waarin melding wordt gemaakt van letsels aan uw hoofd en borstkas, dient de worden opgemerkt dat dit slechts een kopie is, waardoor de authenticiteit van dit attest niet kan worden nagegaan. Het is tevens opmerkelijk dat dit attest net voor uw vlucht uit uw herkomstland aan u werd uitgereikt, doch u het niet hebt meegenomen bij uw vertrek. U liet het immers na uw aankomst in België overbrengen door een vriend, nadat u werd gewezen op het belang van bewijsmateriaal in het kader van uw asielaanvraag (CGVS, p. 8-9). Hoe dan ook moet er worden opgemerkt dat dit medische attest geen sluitend bewijs is voor de precieze omstandigheden waarin u de in het attest vermelde verwondingen hebt opgelopen. Samen met de hierboven vermelde vaagheden en merkwaardigheden in acht genomen, kan dit medisch attest dan ook de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Daar uw echtgenote, R. A. {...} (O.V. xxxxxxx), verklaart dat zij haar asielrelaas volledig baseert op dat van u (CGVS vrouw, p. 3 en 5), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van haar asielaanvraag, besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, §2, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker betoogt dat hij zich de datum van de vertoning van de film inderdaad niet meer duidelijk kon herinneren op het interview bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar dat hij deze wel correct heeft vermeld op het verhoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Volgens verzoeker houdt de tegenpartij geen rekening met het feit dat zijn asielaanvraag dateert van november 2010 en dat hij sindsdien niet alle data meer kent. Het feit dat hij een krantenartikel neerlegt met de datum is eerder een aanduiding dat verzoeker oprecht de datum niet meer wist en er geen sprake is van ingestudeerde data.

Verzoeker stelt voorts dat hij niet speciaal aandacht had voor het ganse festival, maar gewoon te weten was gekomen dat er een vertoning was van de film '10 conditions of love' en dat hij specifiek deze film wenste te zien. Daarom weet hij niet veel over het mensenrechtenfestival zelf of de andere films die vertoond werden.

Met betrekking tot de identiteit van de SNB-rechercheur stelt verzoeker dat deze persoon zichzelf nooit heeft voorgesteld. Inzake Garek heeft verzoeker getracht informatie te verkrijgen over diens lot en dit via gemeenschappelijke vrienden. Uiteindelijk heeft zijn oom, die in dezelfde straat als Garek woonde, hem kunnen vertellen dat de woning leeg was en hij verder niks wist.

Verzoeker benadrukt nog dat hij niet alles aan zijn echtgenote heeft verteld. Hij is immers zeer ongerust over de gezondheid van zijn echtgenote. Hij heeft wel alles verteld aan zijn moeder en oom.

Verzoeker betoogt ten slotte nog dat zij volledige verklaringen hebben afgelegd met betrekking tot hun reis.

2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de

bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing, die juridisch gesteund is op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker verklaarde op de dag van de filmvertoning een eerste keer te zijn aangehouden. De SNB-agenten vielen tijdens de vertoning binnen, deden het licht aan, zetten alles stop en voerden nadien verzoeker af waarna een rechercheur hem vragen stelde (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, pp. 11-12). Van verzoeker mag aldus worden verwacht dat hij zich nog de exacte datum van de filmvertoning kan herinneren, gezien deze vertoning de aanvang was van zijn problemen. Deze datum is geen detail of banaliteit. Deze datum zou in het geheugen van verzoeker gegrift moeten zijn zo de feiten waarnaar hij verwijst zich op die dag in werkelijkheid hebben voorgedaan. Dergelijke feiten vormden immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven. Tijdsverloop kan aldus geen verantwoording zijn voor het niet meer weten van deze datum op het gehoor bij het Commissariaat-generaal. Bovendien legde verzoeker een krantenartikel neer waarin de bewuste datum wordt vermeld (administratief dossier, documenten, inventaris, stuk 22 (11)). Voor zover verzoeker naar aanleiding van zijn vervolging documenten voorlegt aan de asielinstanties ter adstructie van zijn asielmotieven, is het redelijk te verwachten dat hij vertrouwd is met de inhoud ervan. Verzoeker is immers verantwoordelijk voor de neergelegde documenten. Het is dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker zich de datum van de filmvertoning niet meer herinnert. Deze vaststelling doet terecht afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Het betoog van verzoeker kan niet overtuigen.

2.5. De Raad wijst er voorts op dat niet elke onwetendheid op een vraag, zoals vastgesteld op het Commissariaat-generaal, op zich leidt tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, maar wel de totaliteit van onwetendheden en onvolledigheden. Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker – wiens problemen begonnen zijn omdat hij een filmvertoning bijwoonde en die stelde dat hij specifiek geïnteresseerd was in de film “10 conditions of love” die een nominatie had gekregen (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, p. 11) – bepaalde aspecten die wel degelijk de kern van zijn asielrelaas raken, niet weet. De commissaris-generaal heeft in de bestreden beslissing een omstandige en draagkrachtige motivering gegeven waarom het geheel van de vastgestelde onwetendheden leidt tot de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden relaas. Verzoekers betoog dat hij enkel geïnteresseerd

was in de specifieke film, kan gelet op voorgaande niet overtuigen om de totaliteit van vastgestelde onwetendheden te verantwoorden.

2.6. Verzoeker verklaarde voorts tot twee keer toe te zijn aangehouden door dezelfde rechercheur die hem ondervroeg (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, p. 12-13). Gelet op deze verklaring is het geenszins aannemelijk dat verzoeker de identiteit van deze rechercheur niet kent. De bewering dat deze persoon zich niet voorstelde is gratis en kan bovendien niet verantwoorden waarom verzoeker zelf niet geïnformeerd heeft naar de identiteit van deze rechercheur, dit te meer nu hij dacht mogelijk door hem te worden geviseerd (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, p. 13) en aldus mag worden aangenomen dat verzoeker een interesse betoont in de personen die verantwoordelijk zijn voor de problemen die aanleiding hebben gegeven tot verzoekers vlucht.

2.7. Verzoekers verklaring dat hij getracht heeft meer informatie over het lot van zijn vriend in te winnen, kan niet overtuigen. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker verklaarde sinds de tweede aanhouding geen contact meer gehad te hebben met zijn vriend, dat hij wel geprobeerd heeft maar dat ze verhuisd zijn, dat zijn oom hem vertelde dat ze vertrokken waren en dat hij voorts niet weet of zijn vriend is vrijgekomen of niet (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 6, pp. 19-20). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker die samen met zijn vriend werd aangehouden, niet verder is geïnteresseerd in het lot van zijn vriend. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij zich weinig moeite getroost om te achterhalen wat uiteindelijk van zijn vriend is terechtgekomen, hetgeen geenszins strookt met een gegronde vrees.

2.8. Ook verzoekers verklaring waarom hij geen informatie gegeven heeft aan zijn echtgenote kan geenszins overtuigen. Verzoeksters echtgenote was op de hoogte van zijn tweede aanhouding en opname in het ziekenhuis (administratief dossier, gehoorverslag CGVS vrouw, stuk 7, pp. 5-6) zodat zij alleszins een idee moet hebben gehad van de zwaarwichtigheid van de feiten. In het licht van deze vaststelling kan de Raad niet inzien dat verzoeker zijn vrouw niet informeert, of nog, dat zijn vrouw geen verdere vragen stelt en zich vergenoegt met het stilzwijgen van haar echtgenoot, over de problemen die hen er uiteindelijk toe gebracht hebben om hun thuisland te verlaten, hetgeen een uitermate ingrijpende beslissing is in het leven van een persoon. De vaststelling dat verzoekers echtgenote bepaalde elementaire gegevens over deze problemen niet kan vertellen, doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het relaas. Bezorgdheid om iemands gezondheidstoestand, waarbij de Raad nog opmerkt dat niet blijkt dat deze informatie een dermate nefaste impact zou kunnen hebben op verzoekers echtgenotes gezondheidstoestand, kan in het licht van voorgaande geen afdoende verklaring voor deze onwetendheden zijn.

2.9. Waar verzoekers nog benadrukken dat hun verklaringen met betrekking tot hun reisweg correct zijn, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekende partijen in gebreke blijven.

2.10. Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.11. De Raad is van oordeel dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER